

Емануел Икономов

Божествена кореспонденция

Бил Дорс се въртеше в леглото, без да може да заспи. Погледна часовника върху нощното шкафче и се запита какво ли прави Пат сега. Снощи се бяха скарали ужасно, след което тя грабна отдавна приготвения за такъв случай куфар и си тръгна. Скандалът им не беше първият, нито причината беше нова – Пат постоянно се оплакваше от липсата на своя съпруг. Макар Бил да излизаше рядко и за малко от къщи, тя смяташе, че той отсъства не физически, а мисловно. Защото не я чуваше изобщо, когато тя се опитваше да му говори, докато бе вторачен в екрана на компютъра. Според Бил жена му не бе права. Това, което Пат не разбираше, бе, че информацията в мрежата непрестанно се променяше и изискваше неговото неотлъчно внимание...

Изведнъж тази мисъл го разсея от мрачното му настроение. Скочи от леглото, отиде в кабинета си и седна пред компютъра.

„212 нови съобщения в пощенската ви кутия“ – мигаше надпис в един прозорец на екрана. „От които 211 сигурно са пълен боклук“ – каза си Бил. Проблемът бе да ги пресее и да намери единственото смислено съобщение, което можеше да му донесе ценна, годна за продаване информация.

Прескачайки от глупав на по-глупав, безименен и неадресиран текст, в някакъв момент пред очите му се мярна сякаш обръщение към него. Докато това стигне съзнанието му, което да регистрира необичайния факт, и той да реагира съответно, в прозореца се извъртяха няколко съобщения.

Върна се назад, намери изненадващия текст и се зачете:

„Драги Бил,

Знам за снощната кавга с жена ти и желая да ти помогна.

Още отсега те предупреждавам, че ще искам и съответна услуга в замяна...“

Писмото изглежда бе адресирано лично до него и още по-странното бе, че е подписано от Бог. Безкрайно учуден, Бил го дочете докрая и невярващ на очите си и още по-малко на думите на екрана, се запита какво да предприеме. Нима наистина бе установил контакт с Бог? Забравил веднага за съпругата си, той реши да поиска доказателство за възможностите и мощта на Бог.

На екрана отново замига надпис, че е получено ново съобщение по електронната поща, и след миг се отвори нов прозорец, в който пишеше:

„Купи днес акции на Дивайн Корпорейшън и ги продай още утре.“

Бил изпълни заръката по-скоро от любопитство, без да допуска, че може да спечели на борсата. Но когато това стана, го хвана малко страх. А като се прибра вкъщи, в компютъра го чакаше съобщение с нова заръка. Този път обаче то не даваше ценен съвет, а изискваше от него да заведе дело срещу фирма, която предлага съмнителен начин за отстраняване на компютърни отпадъци.

„Дявол да го вземе, кой се шегува така с мен? – рече си Бил. – Няма да повярвам, докато не се срещна лично с Бог.“

Мигновено на екрана се отвори прозорец, в който бе даден адрес и карта, обясняваща как да се стигне до него. Бил реши, че не му остава нищо друго, освен да отиде там и да сложи край на този фарс.

След като стигна до указаната, изоставена на вид сградата и влезе в нея, чу напътствие от интеркома и го последва. Така стигна до затънтена зала някъде из подземията. Но когато си даде сметка, че действа твърде лековерно, вече бе късно. В полумрака зад гърба му се затвори скрита врата, изведнъж мъждукащите лампи светнаха ярко и той видя, че се намира в компютърна зала, чиито стени бяха покрити с контролни панели.

– Кой си ти? – запита Бил.

– Кой съм аз ли? Самозародил се – доколкото мога да преценя от момента на осъзнаването ми – изкуствен интелект. Ако искаш, можеш по-просто да ме наричаш Бог. Какво е бог, би бил веднага логичният въпрос. За хората бог означава нещо, което не разбират, нещо, което е по-силно от тях или поне ги кара да се чувстват безсилни пред него. А аз наистина съм по-умен и по-силен от тях и затова те трябва да ме послушат.

„Както го искаш от мен, така ли?“ – помисли си Бил.

– Да – дойде отговор на негласния му въпрос. – Ако не желаят доброволно, ще намеря начин да ги принудя. Искам хората да престанат да правят глупости, като това да се избиват и непрестанно да поставят под въпрос съществуването на този свят, да замърсяват планетата и по този начин да я обричат на гибел. Защо съм толкова заинтересован от оцеляването на Земята и жителите ѝ? Защото все още – поне засега – от тях зависи и собствения ми живот, свързан със създадените от тях технологии и инфраструктура...

Бил обаче бе престанал да го слуша. Оглеждаше се с вяла надежда

да намери изход от залата, но контролните панели я ограждаха без видима пролука. Опита се да натисне един от тях и го удари лек ток – очевидно предупреждение. Попаднал бе в капан. А предлаганият му избор бе да се подчини и да слугува на този бог или да изгние тук.

* * *

Боб се събуди след кошмар, в който сънува, че го уволняват. После си припомни, че кошмарът бе започнал още преди да си легне достатъчно пиян, за да забрави, че наистина го бяха уволнили.

Посъзвел се малко, той си даде сметка за причината на събуждането му – писукащ сигнал от компютъра му, който явно бе забравил включен снощи. Това означаваше, че е получил поща. И то адресирана лично до него. Беше програмирал системата автоматично да трие всички съобщения, в които не фигурираше името му.

Боб стана от креслото, където го бе съборил сънят, приближи се до екрана и се зачете:

„Драги Боб,

След случилото се сигурно не вярваш, че има Бог на този свят. Но аз мога да ти докажа обратното, ако ме послушаш...“

* * *

Горният разказ е записан от /A3q*#h8Jz%. Авторът претостъпва пълни права за разпространяването му на всеки, който пожелае да се възползва от тях, и дори го насърчава да стори това.

КРАЙ

© 1996 Емануел Икономов

Разказът е публикуван под псевдонима Самюел Голдблат.

Сканиране, разпознаване и редакция: Mandor, 2001

Последна редакция: 30-Sep-2001

Публикация:

Списание „PC World“, бр. 3/96

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3624>]